

ת"ד 1050/08 - מדינת ישראל נגד יאנה ולדימירוב בויג'יאב

בית משפט השלום לערבותה בפתח תקווה
ת"ד 15-1050 מדינת ישראל נ' בויג'יאב

בפני כבוד השופט בכירה אטליה וישקין
מדינת ישראל
המאשימה
נגד
יאנה ולדימירוב בויג'יאב
הנאשמים

גזר דין

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כasher, מדיניות הענישה אמורה להרטיע מפני בוצע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

הריני רואה בהסדר הטיעון מתחם ענישה ראוי.

מטרמי מדיניות משפטית ונוכח הלכת בית משפט העליון בעניין כבוד הסדרי טיעון, אתן ידי להסדר.

הצדדים הניחו בפניי הסדר טיעון "מסגרת" בו התביעה הגבילה טעונה העונשי לשלווה חודשי פסילה ואיילו ההגנה טענה ל-30 ימי פסילה בלבד.

הסדר הטיעון אשר הונח בפניי חורג ממשמעותו לקולא מתחם הענישה הראי.

דע עקא - מצב הריאות בתיק החקירה הינו כזה שניתן לומר כי מדובר בנסיבות ראיות גבולית, וברף רשלנות תורמת גבוהה.

הבעיתיות הגדולה בחומר החקירה, עלתה בישיבת "МОקד" כאשר הסגנورية הנicha בפניי התביעה חוות דעת מומחים מטעמה והتبיעה נדרשה להשלמת חקירה, ראה פרוטוקול דין מיום 26.9.16 , בו הודיעה התביעה על השלמת החקירה.

מלוא תיק החקירה הונח בפניי .

על פי גרסת הולן הרגל ירד לכਬיש במטרה לחצוץ אותו כשהוא לבוש בגדים כהים: "מכנסיים בצבע שחור

ומעיל שחור".

החציה נушתה בזמן חשיכה ואין הנאשם יכול לספר אינפורמציה על מצב תאורות הרחוב - ראה שורות 29-30 להודעתו.

הולן الرجل לא הבין ברכב עד שזה פגע בו וכן מדבר על פגעה בגבו ולפיכך, לא יוכל לשמעו מפני אינפורמציה רלוונטיית בדבר מצב התאורות של פנסי רכבה של הנאשם.

למרות העובדה שניידות שיטור הגיעו למקום התאונה בסמוך להתרחשותה, לא הזמן בוחן תנוועה במקום.

הולן الرجل **יליד 1936**, פונה לבית החולים כשהוא מוגדר כפצוע קל.

רק בשלב מאוחר יותר, התבקרה חומרת פצעתו והצורך בתערבות ניתוחית.

על פי מצאים בתיק החקירה, עוד לפני התרחשות התאונה, התקשה הולן الرجل בהליכתו ונזקק למקום הליכה - מקל אשר נמצא ממוטל במקום התאונה.

מכאן, שرف רשלנותו התרמת גבוה יותר. אדם הנזקק למקל הליכה - בהכרח זמן חצייתו ארוך יותר.

כמו כן, גדל הקושי בהבנה בו כאשר מطبع הדברים השענות על מקל הליכה מנימיכה את גבונו ומקשה יותר על האפשרות להבחן בו.

על פי נתונים בתיק החקירה, החציה הייתה בין כלי רכב חונים ובמקום שלא הוסדר לחציה ולא התאים לחציה.

בחקירה התאונה, נפלו מספר כשלים ממשמעותם וביניהם:

לא נערכ תיעוד בזמן אמת של הזרה, בין בסקיצה ובין בצילום, לא נבדק או נמדד מיקומם של כלי הרכב החונים במקום.

לא נבדקה תאורות הרחוב ותאורות הרכב.

אף במהלך החקירה "המאחרת" לא נעשו פעולות חקירה מינימליות - לא נушטה הצבעה, לא עשה ניסיון לבחון שדה ראייה.

בביקורת מקום אשר עבר הבחן, לא נרשם כיצד הגיעו למצאים בדבר שדה ראייה, הניסוי לא תועד.

לא הייתה כל התייחסות לתנאי התאורות, לבגדי הכהים של הולן الرجل, לגובהו, לקצב חצייתו וכו'.

מחדרי חקירה זו - פועלם לזכותה של הנאשם.

על בית המשפט לקבל מלא גרסת הנאשם מבלי יכולת לסתור דבריה בשל העדר מצאים.

קרואתי מלאו האמור במכתבו של הנפגע, ושובנعني כי אכן סבל ממשי בשל ניתוחים, אשפוז ממושך ונזק תמידי.

יש להניח כי בית משפט אזרחי, יתייחס לעניין זה ולפיצויו במסגרת הליך אזרחי.

לשם קביעת גזר הדין הראוι לנאשמת הניצבת בפני - גובה הנזק וחומרת הפגיעה, הינם אחד משיקולי העונשה אך לא השיקול היחיד שעלי לשקל.

בית המשפט נתן דעתו ל走出ה המצתרת של התאונה כפי האמור בטייעוד רפואי הנמצא בתיק החקירה וכפי האמור במכתבו של הנפגע מר - יונה יחיאל, ליד 1936.

אין בית המשפט מתעלם אף מכך שלפני התאונה התקשה מר וונה בהליךתו, אולם כפי המתואר לעיל חומרת הפגיעה אינה השיקול היחיד בעונשה, בצדיה יש ליתן משקל לרף רשלנות תורמת ולמחדרי החקירה אשר אינם אפשריים קביעת רף רשלנות גבוהה.

במכתבו, מלין הנפגע מר וונה על כך שהנהגת לא ביראה אותו.

בעניין זה יש להזכיר כי משנחקירה בגין אחריות לתאונת מוקל וחומר משוהגש נגדה כתוב אישום והנפגע נמנע על עדי ה证实ה - יצירת קשר על ידי הנפגע עלולה להתרחש כניסיון להשפיע על תוצאות חקירה או לשבה.

הודאת הנאשפת באשמה חסכה הטרחת המעורב לבית המשפט וחסכה ממנו סבל נוסף.

סוף דבר -

מצאתי ברף התחתון של הסדר הטיעון - מתוך עונשה ראווי.

- הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1000 ₪ או 30 ימי מאסר שיעשו תמורהם.

הकנס ישולם תוך 60 ימים.

על הנאשם/ סנגוריו לגישת כתע לorzיכרות ביהם"ש לקבלת שובר תשלום.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקביל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים.

מןין ימי הפסילה מיום הפקדת רישיון נהיגה תקף בorzיכרות בית המשפט.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקביל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב תמוז תשע"ז, 16 יולי 2017, בהעדר הצדדים.